HARLEQUIN
HISTORICKÁ ROMANCE
HELEN
DICKSONOVÁ
Pošramocená pověst

Helen Dicksonová

POŠRAMOCENÁ POVĚST

Překlad

Jana Horáčková-Budková

Milá čtenářko,

nemusím Vás jistě přesvědčovat o tom, že to ženy v minulosti neměly zrovna lehké, obzvlášť pokud se dostaly do tak obtížné situace, že například nečekaně otěhotněly. Nemanželské dítě bylo navždy skvrnou na jejich pověsti a naděje na dobrý sňatek se rovnala nule. Pokud tedy… pokud tedy neměly takové štěstí, že by podobně jako lady Melissa v romanci Pošramocená pověst *narazily na džentlmena, který dá vše do pořádku…*

Ovšem ani hrdinka romance Vzrušující dobrodružství, *Eleanor, to nemá jednoduché, protože na jejích bedrech spočívá starost o mladší sourozence, a aby toho nebylo málo, ještě jim hrozí finanční krach. Naštěstí i jí osud přivede do cesty muže, který dokáže nahlédnout pod povrch věcí a ocenit její vnitřní i vnější krásu. A tak se Eleanor splní její sny a ona se vydá na dobrodružnou cestu do Egypta po boku uhrančivého Charlese Sinclaira…*

Přeju Vám pěkné čtenářské zážitky.

S láskou
Váš Harlequin

Helen Dicksonová

POŠRAMOCENÁ POVĚST

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Wedded for His Secret Child

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2020

Překlad:
Jana Horáčková-Budková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2020 by Helen Dickson
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8573-5 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8574-2 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8575-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

1794

Violetě nebyl ještě ani rok, když si s ní Melissa vyjela jednoho pěkného dne na koni. Dceru měla pohodlně usazenou před sebou a oblíbený pes běžel vedle nich.

Violeta byla rozkošné malé dítě a Melissa si při každém pohledu na ni vybavovala podobu muže, který s ní dceru zplodil. Jako by to bylo včera. Violeta mu byla tolik podobná. V okamžiku, kdy si dcerku prvně pochovala v náručí, pocítila tak mocný příval lásky a pochopila, že na světě už nic nebude jako dřív.

Mateřská láska ji zcela pohltila a ona se konečně cítila klidná a vyrovnaná. Trvala na tom, že se o malou bude starat sama, dokonce ji kojila, což vyvolalo zděšení u její matky. Ta chtěla najmout kojnou, ale u dcery s tím neuspěla. Melissa trvala rovněž na tom, že se kolébka přestěhuje z dětského pokoje do její ložnice hned vedle postele.

Melissina matka si ale nakonec přes svůj počáteční odstup malou Violetu zamilovala. Proto nemohla překousnout skutečnost, že ji Melissa chce brát ven tímto naprosto nevhodným způsobem. Řekla, že by si

vnučka měla hrát v ohrádce v dětském pokoji, a ne se natřásat na koňském hřbetě. Ale Melissu nepřemluvila. Měla dceru připevněnou v postroji, který si připnula kolem pasu a věděla, že se malé nemůže nic stát.

Spokojeně jela krajinou, vychutnávala si každý okamžik a zhluboka vdechovala svěží jarní vzduch. Pozorovala okolní pole a těšila se, až se všechno zazelená. Byla tak ponořena do svých myšlenek, že se lekla, když před sebou v zatáčce spatřila jezdce na koni v prudkém cvalu. Naštěstí ji nesrazil, ale jak se jí vyhýbal, jeho kůň uklouzl a vyhodil jezdce ze sedla. Melissa přitáhla otěže a zastavila se svým koněm u kraje cesty. Musela uklidňovat jeho i Violetu. Pes upřel svou pozornost na cizince.

„Proboha, odežeňte si toho psa."

Melissa sklouzla i s Violetou ze sedla dolů a přešla ke dvojici na zemi. Pes přestal štěkat a najednou začal cizince olizovat.

„To vždycky jezdíte uprostřed cesty?" zeptal se cizinec příkře a snažil se psa odstrčit, jenže ten se nenechal. „Vůbec nevím, jak se mi podařilo se vám vyhnout. Vy jste mě neslyšela jet? Jste snad hluchá?"

„Omlouvám se –"

„Vy se omlouváte! Víc mi neřeknete? Vždyť jste mého koně vyděsila k smrti!"

„To nebyla moje chyba. Prostě jsem jela po cestě." Melissu rozčílilo, že si ten cizí muž myslí, že je v právu. „To vy jste jel příliš rychle, pane. Cesta se v tomto úseku velmi klikatí a je dost frekventovaná; a mé uši jsou v naprostém pořádku."

„Tak byste měla být opatrnější," vyštěkl, zatímco mu Melissin pes nepřestával olizovat ucho, „zejména když máte na starost dítě. Vozit ho před sebou je

nebezpečné a nezodpovědné. A zavolejte si toho psa k sobě. Je jako šílený."

„To rozhodně není. Jmenuje se Bracken a zřejmě se mu líbíte. Beru ho s sebou pokaždé, když vyrazím na vyjížďku, a on si to nesmírně užívá."

„Proč? Máte pocit, že potřebujete chránit? Umí být vůbec zlý?"

Melissa pouze přikývla. Jen ať si ten muž myslí, co chce. Bracken byl typicky vítací pes a každého rád olizoval. Zadívala se na toho muže pozorněji. Podle oblečení to musel být džentlmen. Zvedl se ze země, pohladil svého koně a oprášil si šaty. Prohrábl si vlasy a zadíval se na klobouk, který ležel nedaleko v trávě.

„Doufám, že nejste zraněný," řekla Melissa.

„Už jsem zažil horší pády," zavrčel.

„To ráda slyším. Takže pokud jste v pořádku, ráda bych se s vámi rozloučila a pokračovala v cestě." Melissa znovu nasedla na koně.

V té chvíli zvedl muž konečně hlavu a zadíval se jí do obličeje. Jeho ledově šedý pohled projel Melissou jako blesk a ona nebyla schopna slova. V jeho očích byla taková hloubka, až se celá zachvěla a nemohla se nadechnout. Měl zajímavé výrazné rysy, a z nich bylo patrné, že v životě už něco zažil. Pevné rty působily odhodlaně, přesto v nich byl patrný i náznak smyslnosti. Ten muž působil přísně a možná až panovačně, přesto byl nesmírně pohledný.

Byl tak krásný, že matka příroda možná usoudila, že je té krásy až příliš a obdarovala ho zvláštním fialovým znaménkem u ucha. Jako by se ho v tom místě dotkl malíř štětcem. Srdce se jí divoce rozbušilo a krev jí hučela v uších, když si ji stejně pozorně prohlédl i on.

Pátravě přimhouřil pohled a svraštil obočí. Pak se mu oči údivem rozšířily.

„Melisso! Dobrý Bože! Co to, k čertu…?“

Melissa sevřela dceru v náručí ještě pevněji. Nevěděla, jak zareagovat, když stála tváří v tvář muži, jenž opanoval její myšlenky v uplynulých dvaceti měsících. Okamžitě si uvědomila, že se nic nezměnilo. Její city k němu byly stále stejné a její tělo po něm toužilo. Zrudla, když se jí vybavilo to, co se mezi nimi odehrálo ve Spring Gardens v Londýně. Rychle potřásla hlavou, aby ty vzpomínky zapudila a upřela na něj znovu pevný pohled.

Přistoupil blíž a vzal do ruky její otěže ve chvíli, kdy se chystala otočit a odjet. Znovu jí upřeně pohlédl do obličeje šedým pohledem, který byl téměř totožný s barvou očí Violety, a vypadalo to, že mu vše začíná pomalu docházet. Tázavě zdvihl obočí. „Když se naše cesty tehdy v Londýně rozešly, domníval jsem, že už tě nikdy neuvidím. Bude to už zhruba dvacet měsíců od chvíle, kdy jsme ve Spring Gardens –“

„Nepokračuj, prosím,“ vyhrkla Melissa rychle, protože nechtěla slyšet, jak to, co se mezi nimi tehdy v noci odehrálo, vyjádří pouze několika prostými slovy.

Její rozpaky a sklopený pohled vykouzlily Laurenceovi úsměv na rtech. Zablýsklo se mu v očích. „V žádném případě jsem tě nechtěl uvést do rozpaků, pokud máš obavy z tohoto. Jenže já si tu noc pamatuji do posledního detailu a možná tě překvapí, že když jsme se rozešli, snažil jsem se tě vypátrat.“

„Opravdu?“

„Ano. Chtěl jsem se ujistit, že jsi v pořádku. Milovali jsme se. Byla jsi panna a já nečekal, že tě

tehdy připravím o věneček. Měl jsem špatné svědomí, a kromě toho jsem tě chtěl vyhledat, protože se ve mně mísily rozporuplné pocity. Byl jsem z našeho rozloučení smutný."

Jeho slova, že se ji snažil najít a měl o ni zájem, se Melissy dotkla. Kousla se do rtu a pokusila se ze sebe setřást nepříjemný pocit studu a beznaděje. Když se tehdy loučili, byla zklamaná sama ze sebe. Nechápala, proč udělala něco tak lehkomyslného, co bylo proti všem pravidlům slušného vychování? Vždyť to celé zavánělo nesmírným skandálem.

Nikdo teď nemohl vidět, co se jí odehrává uvnitř těla. Cítila na sobě jeho pohled. Její city vůči tomu muži byly stále stejné a ji znovu bolelo to, jak se rozešli. Cítila, že se jí derou slzy do očí. Hleděl na ni stále s obrovským překvapením, ale k jejímu údivu v tom nebyla ani stopa po nepřátelství. Melissa si nyní nepřála nic jiného než se ještě jednou ocitnout v jeho náručí. Jenže to, co vzápětí vyslovil, všechny její něžné city zase rozehnalo.

„Probudila jsi ve mně zvědavost," zamumlal. „To, co jsi mi té noci věnovala, by jistě zaujalo samotného krále. Jenže ty sis vybrala mě. Nic jiného jsi po mně nechtěla, ale potom jsi zmizela beze stopy."

Melissa nebyla schopna odpovědi. Raději nechtěla pochopit význam jeho slov.

„Měla jsi na sobě šaty jako služtička, přesto bylo poznat, že jsi z urozené rodiny. Nevypadala jsi ani jako typ lehké ženy, kterou brouzdá po zahradách a hledá rozptýlení na jednu noc. Byl to tvůj radostný smích, který mě zaujal a který se nesl vzduchem. Byl tak mladistvý a nakažlivý, jako kdybys neměla vůbec žádné starosti."

Melissa zvrátila hlavu a osopila se na něj. Jeho slova se jí dotkla. „Tak lehká žena? Za tu jsi mě měl? Jenže to ses mýlil. Byla jsem v Londýně jen krátce a podařilo se mi ten večer uniknout z dosahu mé matky, která mě jinak hlídala na každém kroku. Prostě jsem si užívala atmosféru v zahradách, než jsem narazila na tebe."

Neušlo mu, jak je rozčílená a zadíval se jí do očí ještě hlouběji. Začal si uvědomovat, jak to bylo a zamračil se. „Proboha, to jsem nevěděl, a kdo by si byl pomyslel, že tě pak potkám znovu a právě tady."

Melissa rychle zamrkala a Laurence postřehl, že se jí v očích objevily slzy. To ho povzbudilo a vykouzlil na tváři úsměv. „Zdá se, že se zlobíš, a podívej, zlobí se i to dítě." Zadíval se na uzlíček v jejím náručí. „Kohopak to tu máme? Dobrý Bože, vždyť to dítě je ještě skoro miminko?" Vyčítavě se na ni podíval. „Jsi při smyslech, že si posadíš na koně tak malé dítě?"

Melissy se jeho poznámka dotkla a chystala se na protiútok. Potlačila slzy, které se jí draly do očí a vysunula bradu. „Ujišťuju tě, že je se mnou v naprostém bezpečí. Podívej, je usazená ve zvláštním postroji." Odhrnula si pramen vlasů, který jí spadl do obličeje. „A zlobím se na tebe proto, že ty jsi mě málem srazil z koně svou bezohledností. Jestli se malá zlobí, tak jedině proto, že jsi ji vyděsil, viď, Violeto?" řekla a láskyplně se na dceru usmála.

Zvedla k němu oči a znovu byla ohromena, stejně jako když se prvně potkali. Laurence se tolik lišil od ostatních mužů, které za celý život zatím poznala. Tolikrát sama sobě slibovala, že ho pustí z hlavy, jenže nebylo ani trochu snadné to dodržet. I tak krátká doba, kterou spolu strávili, se jí hluboce vepsala do

duše a nic ji nedokázalo vymazat, i když se o to snažila.

„To je tvé dítě?“

„Ano,“ přikývla a sklopila zrak.

„Je roztomilá. Tvůj manžel na ni musí být pyšný.“

„Já… já nemám manžela.“ Zvedla hlavu a spatřila, jak se mu něco hnulo v očích. Jako by mu něco došlo.

„Ne? Jak je stará?“

„Jedenáct měsíců.“

Violeta začala být zvědavá, co se děje kolem a otočila hlavičku, aby se podívala na cizince, který se u nich před chvílí objevil a překazil jim vyjížďku. Ten pohled Laurenceovi stačil.

„Dej mi ji.“

Natáhl se a vzal si Violetu z jejího postroje. Dítě kupodivu neprotestovalo a upřelo svůj pátravý pohled na cizího muže. Ten z ní nespouštěl oči. Šedá barva se setkala s šedou. Melissa ho bedlivě pozorovala a neušlo jí, jak se mu mění výraz v obličeji. Srdce jí divoce tlouklo. Vzápětí se jí zmocnil pocit, jako by jí do něj někdo vrazil dýku.

Laurence držel dívku na ruce, jemně jí odhrnul klobouček a na světle spatřil u ucha zvláštní znaménko. Melissa vycítila jeho šok.

„No podívejme se,“ řekl jemně. „Copak to tady máme?“ Pomalu si dál prohlížel Violetu. Jako by neměl v úmyslu ji hned tak vrátit její matce.

Melisse se udělalo nevolno. „Já… už si ji vezmu. Musíme se vrátit zpátky.“

„Zpátky? Kde to je?“

„Doma, v High Meadows. Baron Charles Frobisher je můj otec.“

„Opravdu?“ Zvedl hlavu a podíval se na Melissu.

Šedý pohled měl v té chvíli nečitelný. „Violeta je moje dcera. Má stejné znaménko, to nemůžeš popřít."

Dva stejné obličeje hleděly na Melissu. Ne, vážně ten fakt nemohla popřít.

„Ona, ona je moje dcera," zopakoval Laurence. „Na to, aby lidé zplodili dítě, je vždy potřeba dvou. A my dva jsme zplodili ji."

„Ano," zašeptala Melissa a chtěla mu Violetu vzít a co nejrychleji s ní odjet domů. Neušlo jí, jak se Laurence snaží s novou situací vypořádat. Nejen, že se kdysi pomiloval s nevinnou dívkou z urozené rodiny, on ji rovnou oplodnil.

„Violeta," řekl měkce. „To je moc hezké jméno."

„Také myslím," zamumlala Melissa a těžce polkla knedlík, který jí narostl v krku. „Když se narodila, měla oči krásně modré, ale rychle se jí změnily na fialovou. Myslela jsem, že takové už zůstanou, ale jak sám vidíš, fialové je nemá."

„Je pokřtěná?"

„Ne, protože je nemanželská."

„Tak ale bude. Každé dítě by mělo být pokřtěno."

Melissa se na něj opatrně zadívala. „Co to říkáš? Vždyť ji vůbec neznáš."

„Jenže to není moje chyba. A já bych to celé velmi rád napravil. Jsem za ni zodpovědný a chci pomoci."

„Violeta je moje dcera. A to znamená, že já o ní rozhoduji."

Laurence se na Melissu podíval a zdálo se, že vzápětí vybuchne. „O tom si ještě promluvíme. Nemůžeš přece vychovávat dítě sama."

„Mám rodiče a ti mi pomáhají."

„Jenže ti tady nebudou navěky. Ty a já… to, co

jsme udělali, toho je Violeta nevinný výsledek," pronesl a podal jí dceru zpět.

Melissou projel vztek, když si vzpomněla na to, jak byla zklamaná, když ji nechal ve Spring Gardens. Jak byla hloupá a naivní. Navzdory citům, které v ní probudil, se styděla, jak nadšeně se toho všeho účastnila. Její nevinnost a nedostatek zkušeností s muži ji připravily o panenství. On to možná tak nevnímal a bylo pro něj běžné navazovat podobné kontakty s ženami pokaždé, když se mu zachtělo. Hořce si pomyslela, že to se zřejmě už nikdy nedozví a chladně na něj pohlédla. Pyšně a sebevědomě zvedla hlavu.

„Ta noc ve Spring Gardens mi uštědřila krutou lekci, ale rozhodla jsem se být obětí celé té situace. Navzdory tomu, co sis o mně v té době patrně myslel, jsem neměla žádné zkušenosti. Kromě tebe se mě žádný muž nedotkl ani před tebou, ani potom," prohlásila s čistou upřímností a on pochopil, jak nevinná ve skutečnosti tehdy byla.

„Děkuju, že to vím. Ale teď, když jsem poznal Violetu, když jsem ji viděl, od ní prostě nemohu odejít."

Melissa nevěděla, co mu v tu chvíli odpovědět. Zachvátila ji panika a srdce jí tlouklo tak hlasitě, že měla obavy, aby to i on neslyšel. Jak dalece byl odhodlaný převzít zodpovědnost? Co chce udělat? Vzít jí Violetu? To nemohla dopustit. Nesnesla by další ponížení.

„Nemusíš se mě bát, Melisso."

„Nebojím se," odvětila. Ale nebyla to pravda. Bála se toho, co udělá. „A co já?" zeptala se tiše.

Pohlédl na ni a přistoupil k ní blíž. Pochopil, co se jí honí hlavou.

„Na tom se musíme domluvit. Je ti proti srsti to, že

chci být součástí života mé dcery? Vždyť to otcové dělají."

Melissa se při pohledu do jeho očí zachvěla, ale ovládla se a vyrovnaně odpověděla: „Ta myšlenka mi není proti srsti, ale musíš pochopit, že od chvíle, kdy jsem zjistila, že čekám dítě, jsem o něm rozhodovala jen a pouze já. Takže teď nevím, jestli by mi společná péče o ni nepřipadala obtížná."

Tvrdě se na ni zadíval, pokýval hlavou a zlehka si promnul bradu. „Ale chápu tě dokonce víc, než si myslíš. Je mi jasné, že jsi to neměla jednoduché. Jenže naše dcera je nádherné dítě a já jsem ti nesmírně vděčný za to, co jsi v mé nepřítomnosti dokázala. Věř mi, že kdybych o její existenci věděl, přijel bych za tebou mnohem dříve." Přitáhl si jejího koně k sobě blíž a pátravě se jí zadíval do očí. „Bydlíš nedaleko, je to tak?"

Melissu polilo horko. „Ano, asi míli cestu odsud."

„Tak pojedu s tebou. Nepochybně jsi byla vystavena spoustě nepříjemných otázek. Jak tvoji rodiče reagovali na to, když zjistili, že čekáš nemanželské dítě?"

„Matka byla vzteky bez sebe, což bylo pochopitelné. Jediné, co ji zajímalo, bylo, co si pomyslí ostatní. Nechtěla, aby se mi přátelé a sousedé posmívali. Chtěla, abych odjela pryč, tam porodila a dala dítě k adopci. To jsem ale nemohla udělat. Pomyšlení na to, že bych se vzdala vlastního dítěte, pro mě byla noční můra."

Rozhostilo se ticho, které je najednou svým způsobem spojilo.

„Díkybohu, že jsi to neudělala," ozval se tiše Laurence. „Jsem šťastný, že jsi zůstala silná a bojovala o ni."

„Nic jiného mi nezbývalo. Moje matka je velmi působivá, někdy až hrůzu nahánějící žena. Ani nevíš, jak se mi ulevilo, když jsem tu bitvu vyhrála. Když matka pochopila, že to myslím opravdu vážně, navrhla, abych tedy odjela, a až se vrátím s dítětem zpět domů, rozhlásí, že jsem se vdala, ale manžel zemřel."

„Předpokládám, že ani tento návrh se ti nezamlouval?"

„Ne. Nedokázala bych prožít život ve lži. Jakmile jsem překonala prvotní šok, věděla jsem, že musím splnit svou povinnost vůči dítěti. Rozhodla jsem se dívat do budoucnosti, připravovat se na nový život plný zodpovědnosti s dítětem, které bude vyrůstat bez otce. Věděla jsem, že se můj život od základu změní, že budu trnem v oku okolí, které mě odsoudí. Ale pak jsem prvotní obavy a sebelítost hodila za hlavu a nyní trávím se svou rozkošnou dcerkou co nejvíce času."

Laurence se na ni obdivně zadíval. „Zdá se, že jsi velmi schopná mladá žena. Musím se ti jen omluvit za to, že jsem tu nebyl s tebou, abych tě podpořil. Když jsme se té noci rozešli, neměl jsem ponětí, kdo jsi, nebo kde bydlíš. Opravdu jsem si myslel, že jsi nějaká služebná."

„Já vím. Právě to jsem chtěla, aby sis myslel. Ten den jsem slavila narozeniny, osmnáctiny, a když moje služka řekla, že se chystá s přítelkyněmi do Spring Gardens, nemohla jsem odolat pokušení tam jít s ní."

„Chápu. A já neměl vůbec možnost tě lépe poznat."

„Ani já tebe. Znám jen tvé křestní jméno."

„A já tvé." Zvedl z trávy klobouk, oprášil ho a nasadil si ho na hlavu. I on nasedl na koně.

Pomalu jeli po cestě směrem, kterým přijela Melissa. Zanedlouho se mezi stromy začala rýsovat silueta domu. Věděla, že mu neujde zanedbaný stav zahrady, olupující se barva fasády i střecha, která potřebovala opravit. Bohužel otec si nemohl dovolit nic z toho opravit, protože jeho předkové prohráli v kartách nejen značný majetek, ale i okolní polnosti, a tak v podstatě nic nezdědil. Neušlo jí, jak znepokojeně se Laurence zatvářil, ale byla rozhodnutá si toho nevšímat. Bylo jí předem jasné, jak bude pohlížet na její domov, ale byla by raději, kdyby to nedával tolik najevo.

„To je tvůj domov?“ zeptal se.

„Ano. Jak vidíš, nenachází se v nejlepším stavu. Moji předkové dbali spíše o svoji zábavu, než aby pečovali o dům, ale přesto bych nechtěla žít jinde.“

Jakmile zastavili před domem, Laurence vzal na ruku Violetu, aby mohla Melissa pohodlně sesednout. „Mrzí mě, jak se to vyvinulo,“ zamumlal. „Nejsem vůbec pyšný na to, co jsem způsobil. Kdybych býval věděl, že jsi dcerou džentlmena, vyhledal bych tě a tvé rodině se omluvil. I když vím, že tvůj otec by měl plné právo mě z domu okamžitě vyhodit. A proto mám nyní v úmyslu udělat to, co je správné.“

Melissa s sebou při těch slovech trhla. „A co kdybych nebyla dcerou džentlmena, ale byla bych doopravdy služka?“

„Moje zodpovědnost vůči dítěti by byla naprosto stejná bez ohledu na původ jeho matky,“ odvětil a podal jí Violetu zpět. Objevil se sluha, aby se postaral o koně. „Prostě musím všechno napravit. Promluvím s tvými rodiči –“

„Bože, ty chceš jít dovnitř?“

„Dnes ještě ne. Musím v klidu uvážit, jak to nejlépe vyřešit. Zastavím se za nimi zítra."

Bez dalších slov se krátce zadíval na Violetu, která začínala popotahovat, nasedl, otočil koně a odjel. Melissa se za ním dívala a přemítala, jak asi bude chtít jejich situaci vyřešit. Možná jí nabídne finanční obnos na Violetinu budoucnost. Pokud to udělá, její matka nebude určitě proti. Jako druhé řešení viděla to, že by jí nabídl sňatek, ale o této možnosti dost pochybovala.

Jakmile Laurence odjel z High Meadows, jeho myšlenky nezaměstnávalo nic jiného než setkání s Melissou Frobisherovou. V žádném případě nemohl tu elegantní mladou dámu s hustými tmavými vlasy a očima barvy jantaru srovnávat s frivolní mladinkou dívkou, kterou poznal před mnoha měsíci v zahradách. Pociťoval nejen soucit ale i obdiv nad tím, jak se dokázala vypořádat s tak obtížnou situací a poznával city, které mu byly do této chvíle cizí. Moc dobře si uvědomoval, čím vším si musela od jejich setkání projít.

Pamatoval si ji jako přímou a sebevědomou mladou ženu, která ho okouzlila natolik, že dokázala hravě prolomit i silnou zeď, kterou si kolem sebe po smrti manželky vystavěl. Nyní si nadával do hlupáků, že ji neprohlédl a nezajímal se po jejich krátkém vášnivém románku více o její budoucnost.

Takže co teď? Jeho život byl v současnosti už dost komplikovaný a on neměl čas na manželství a milostné románky. Věděl, že muž, který miluje příliš, je velmi zranitelný. Samozřejmě, v minulosti toužil po ženách a vzrušení stejně jako každý jiný muž v tom

věku, ale doopravdy propadl až ženě jménem Alice. Byla krásná, okouzlující a zároveň bezcitná. Učinil ji svou manželkou a ona ho přesto podvedla s jiným. Opustila ho, vzala s sebou i jejich syna a jejich osud skončil tragicky. Nyní, téměř o tři roky později, zažívá podobně vážné dilema.

Když poznal Melissu Frobisherovou a miloval se s ní, nemohl vědět, že není služebná. Byl chycen do nejstarší pasti na světě a zradila ho jeho mužská povaha. Tu past mu nastražilo ženské tělo, které si vůbec neuvědomovalo, k čemu slouží. On Melisse ublížil a v její nevinnosti jí způsobil bolest. Jistě si tehdy ještě neuvědomovala rozdíl mezi sexuálním zážitkem a láskou. Ale protože tehdy společně zplodili dítě, právě kvůli němu musí dát vše do pořádku. Celá ta situace mu byla nepříjemná, ale byl odhodlaný postavit se k ní čelem a zaplatit daň za svoji vášeň.

Jakmile zvedl Violetu do náruče, byl odměněn sladkým úsměvem, který mu prozářil i nejtemnější kouty v srdci. Dívala se mu do obličeje se zájmem, jako by i ona byla ovlivněna jejich vzájemným setkáním. Najednou ho přemohl spokojený pocit z toho, jakým směrem se začal ubírat jeho nový život. Bylo to jako zázrak po tom, co si vytrpěl, když ztratil syna. Při bolestivé vzpomínce na to, jak se cítil, když se dozvěděl o Tobyho smrti, do jaké agónie se propadl, se zachvěl. Bolest se časem zmírnila, ale úplně nezmizela a Laurence věděl, že ani nikdy nezmizí.

Byl rozhodnutý dát si přestávku a na smrt syna přísahal, že už nikdy nebude mít další dítě. Protože kdyby ztratil i to, věděl, že další nálož bolesti by už neunesl. Jenže místo toho se na něj teď díval pár důvěřivých očí, jež patřily jeho dítěti. Dítěti, které

nehodlal zapírat. Svým způsobem vykročil ze své ulity a neměl v úmyslu se do ní opět vracet. Jediné, co chtěl, bylo posunout se kupředu. Jakmile zjistil, že Violeta je jeho dcera, rozsvítila se v něm obrovská naděje.

Dobrý Bože, copak je blázen, že si dovolil takto uvažovat? Věděl, že všechny jeho smysly bijí na poplach a nutí ho, aby se včas stáhl. Cožpak chce pokoušet štěstí podruhé? Jenže Violeta byla jeho dcera a on cítil, že zkrátka nemůže jednat jinak.

Druhý den odpoledne byla Melissa s Violetou venku a čekaly na příjezd jejich návštěvníka. Procházely se zahradou a Melissa zálibně zpovzdálí pozorovala jejich dům. Měla ho ráda. Na rozdíl od jiných venkovských sídel se High Meadows s ubíhajícím časem příliš neměnilo. Její pradědeček ho kdysi nechal postavit ve velkém stylu, aby udělal na okolí dojem, ale nepředpokládal, že se na něm zub času tolik podepíše. Bohužel od prvního dne, kdy ho dělníci opustili, spělo sídlo k pomalé a jisté zkáze.

Melissini kdysi majetní předkové patřili mezi významné obchodníky, ale díky několika špatným investicím po nich nebylo co zdědit. Na druhou stranu ve starých zdech i zahradě zarostlé psím vínem a břečťanem bylo stále cosi věčného. Pozemek byl také obklopen rozsáhlým parkem plným jelenů, bohužel další pozemky a farmy v okolí, z nichž kdysi šly sídlu zisky, byly v minulosti rozprodány. Nyní jim zbývalo jen několik drobných nájemců a příjmy od nich byly dosti mizivé.

Melissa nebyla jedináček, měla bratry, po kterých se jí nesmírně stýskalo. Robert se oženil s tvrdohlavou

dcerou obchodníka ze severu Anglie. Nebyla to bůhvíjak skvělá partie, ale podle matky to nebyla ani úplná pohroma. Henry, který byl o dva roky starší než Robert, byl plukovníkem u královského námořnictva. Často vzpomínala na dobu jejich dětství, kdy běhali v domě po širokém schodišti nahoru a sjížděli dolů po dřevěném zábradlí. Jejich veselé pisklavé hlásky dokázaly zaplnit celý dům.

To všechno ale bylo teď pryč a obrovské pokoje byly prázdné. Věděla, že i rodičům se po bratrech stýská, zejména pak matce. Ta byla na své pohledné syny velice pyšná a Melissa občas mívala dojem, že jsou bratři před ní upřednostňováni. Když ale Robert a Henry vylétli z hnízda a začali hledat svou nezávislost, Melissa začala nacházet rozptýlení a útěchu u otcových milovaných koní. Ti ji milovali totiž takovou, jakou byla.

Její matce vždy záleželo především na tom, aby vše bylo tak, jak má být a přesně podle pravidel. Nikdy nechtěla z ničeho slevit. To Melissa naopak zdědila lehkomyslnou povahu po otci, což matku rozčilovalo. Ona nebyla zlá nebo krutá, spíš zahořklá a zklamaná z toho, že byla zaživa pohřbená na venkově v Hertfordshiru místo toho, aby byla součástí společnosti v Londýně.

Melissa se zájmem sledovala, jak dva dřevorubci před chvílí pokáceli uschlou břízu a řezali z ní silná polena. Violeta se snažila na jedno vyšplhat a vesele se u toho smála. Jakmile se jí to podařilo, oba muži se také rozesmáli a byli z malé celí pryč.

„Vidím, že dohlížíš na Violetu."

Melissa se rychle otočila a spatřila za sebou Laurencea. Seskočil z koně a vzal otěže volně do ruky.

Vůbec ho neviděla přijíždět a to, že se u nich tak najednou objevil, ji trochu vyvedlo z míry. „To dělám vždycky."

Bohužel Violeta si právě ten okamžik vybrala k tomu, aby z polena spadla. Laurence vykřikl a vyrazil k ní, ovšem Violeta, když ho uslyšela, se zase narovnala a kouzelně se usmála. Po čtyřech se vydala naproti muži, který o ni projevil takový zájem a kterého znala už ze včerejška. Laurence pustil otěže, vzal dítě do náručí a roztočil se s ním takovým způsobem, až se Melisse zastavilo srdce. Celá situace ohromila i oba dřevorubce. Pak si Violetu přitáhl k sobě blíž a políbil ji na růžovou tvářičku.

„Doufám, že jsi o mé návštěvě informovala rodiče a řekla jim, v jakém vztahu jsem s Violetou?" zeptal se a díval se na Melissu přes dceřinu hlavu.

„Ano. Bylo to… náročné," odvětila, což byla pravda. Její matka doslova oněměla a otec na ni zůstal hledět v naprostém úžasu. Pak se ovšem Melissa ocitla pod palbou otázek, až jí z toho začala třeštit hlava. „Očekávají tě."

„Výborně! Tak jdeme." Podal jí Violetu a požádal jednoho z dřevorubců, aby mu pohlídal koně. „Čím dříve se s nimi seznámím a vyřešíme to, tím lépe."

Laurence se beze slova vydal k domu před nimi. Jeho dlouhému kroku Melissa téměř nestačila a nervy měla napjaté k prasknutí. Byla zvědavá na to, co bude, až se Laurence představí rodičům jako muž, který ji svedl a je otcem Violety. Zejména však byla zvědavá na to, s jakým návrhem ohledně budoucnosti přijde.

Nebyla jeho chyba, že se o Violetině narození nedozvěděl. Kdyby bývala věděla, kdo je a kde bydlí,

informovala by ho. Jenže ona nevěděla nic. Nyní se ale dozvěděl vše a bylo mu ke cti, že byl odhodlaný celou záležitost urovnat. Ona jen netušila, jak to bude chtít provést. Bude se mu i ona hodit do plánu?

Dveře jim otevřel bělovlasý starý sluha, Bradley, jenž byl v domě nejen majordomem, ale zároveň i otcovým osobním komorníkem, kočím a hlavním sluhou a dělal vždy právě to, co bylo potřeba.

Melissa Laurence předešla. „Bradleyi, jsou rodiče v salónu?“

„Ano, slečno Melisso,“ odpověděl sluha a zvědavě si prohlédl jejího společníka. „Mám vás ohlásit?“

„To není nutné. Ví, že budou mít dnes návštěvu. Ohlásím se sama a…“

Obrátila se a tázavě zdvihla obočí.

„Jsem lord Laurence Maxwell, hrabě z Winchcombu,“ pronesl se zábleskem v oku, jako by ji chtěl pobavit.

Melissa zdvihla obočí ještě výš. „Proboha!“ vydechla. „Hrabě! To na matku tedy udělá *obrovský* dojem. Pojď, prosím, se mnou. Čím dříve to bude za námi, tím lépe, ale buď připravený na matčinu prudší povahu. Otec je klidná duše, ovšem máti je něco úplně jiného. Ta si poradí s každým, kdo s ní nesouhlasí, nemám pravdu, Bradleyi?“

„Když to říkáte vy, slečno Melisso,“ přitakal sluha, který by stejně souhlasil se vším, co řekne.

Laurenceovi ztvrdly rysy v obličeji. „Tak mi ukaž cestu a děkuji za varování.“

„Není zač. Je lepší, když budeš připravený.“

Melissa zamířila k salónu a bez zaklepání otevřela dveře. Tělo i nervy měla napjaté k prasknutí, ale snažila se ovládnout a působit klidně a vyrovnaně.

Děsila se chvíle, kdy jim Laurence představí. Otec, malý, zavalitý, vždycky rozcuchaný muž, seděl ve svém oblíbeném křesle u krbu a četl noviny. Nohy měl pohodlně opřené o mosaznou mříž. Matka seděla vedle a popíjela čaj. Jakmile spatřila Melissu v doprovodu vysokého džentlmena, usrkla si a postavila hrnek stranou. Otřela si rty látkovým kapesníčkem, vstala a šla nově příchozího s úsměvem přivítat. Baronka byla působivá štíhlá dáma ve středním věku. Měla výrazné lícní kosti a roztomilý nos, jaký se jen tak nevidí.

„Melisso, už jsem si říkala, kde vězíš." Pohled plný zájmu jí sklouzl na neznámého muže. Vidím, že naše návštěva už přijela. Nepředstavíš nám toho džentlmena?"

„Samozřejmě," odvětila Melissa a pevně stiskla Violetu ve svém náručí. Ta po Laurenceovi stále zvědavě pokukovala a bylo zřejmé, že i na ni zapůsobil. Melissa se ohlédla a viděla, že on je na rozdíl od ní zcela klidný. Přesto jí najednou neušlo, že má kolem sebe zvláštní auru moci a síly. „Toto je Laurence Maxwell, Violetin otec." Obrátila se k němu. „Ráda bych ti představila své rodiče."

Nastalo hrobové ticho. Jako první ho prolomil právě Laurence, když přistoupil blíž a zdvořile se před rodiči uklonil.

„Jsem lord Laurence Alexander Maxwell, hrabě z Winchcombe. Bydlím ve Winchcombe Hall v Surrey. Jsem si plně vědom toho, že má návštěva u vás vyvolá zděšení, ale musíte mi věřit, že kdybych věděl, do jaké situace se vaše dcera dostala, přijel bych mnohem dříve. Pochopím, když mě nebudete chtít do vašeho domu přijmout. Jsem pro vás cizí člověk

a neudělal jsem nic, čím bych si získal vaši náklonnost. Na vaši dceru jsem narazil včera úplnou náhodou, když se vydala na projížďku."

Otec si rychle uvědomil, že se musí zachovat slušně. Vstal a s kamenným výrazem ve tváři chvíli váhal, jak přivítat nově příchozího. Byl to vznešený muž s titulem, který ale zničil pověst jeho dcery. Rozhodl se, že bude raději jednat v přátelském duchu, pokud ovšem ten muž přijde s nějakým návrhem, jak vše urovnat. I on se tedy uklonil.

„Baron Charles Frobisher k vašim službám." Bedlivě si muže před sebou prohlédl. „Je pravda to, co nám Melissa řekla? Že jste Violetin otec?"

„Jak se zdá, tak ano."

„Dobrá," ozvala se nyní i baronka a také si nebyla úplně jistá, jak přijmout pohledného muže, který byl od hlavy až k patě hrabě. Přesto si dokázala udržet svou tvář a nadhled. Chladně se na něj zadívala a řekla: „Bylo to opravdu překvapení, když nám Melissa sdělila, jak vás potkala a že máte v úmyslu nás navštívit. Jistě chápete, že jsme s manželem zvědaví na to, co od vás uslyšíme. Protože když si vybavím, co jste Melisse v minulosti provedl, tak mi odpusťte, ale nemohu se nepodivovat nad tím, že jste k nám dnes přišel. Protože když se k džentlmenům donese, jak horkou kaši si někde navařili, většinou berou nohy na ramena a o zodpovědnosti nechtějí ani slyšet."

Jakmile Laurence uslyšel ten ostrý přísný hlas, na okamžik zalitoval, že k nim vůbec chodil. Na druhou stranu na něj baronka udělala velký dojem. Nenechala se ani trochu vyvést z míry a vystupovala jako pravá dáma. Každá jiná by se na něj rozkřičela a spustila jednu výčitku přes druhou.

„Paní baronko, já plně chápu vaše obavy, ale nic si nevymýšlím. Nehodlám před zodpovědností nikam utíkat a věřím, že mi dáte alespoň možnost a vyslechnete mě."

„Pochopitelně! Vždyť mé dceři dost dlužíte po tom, co jste jí provedl. Kdybyste v sobě měl alespoň špetku cti, ať už by byla služka nebo šlechtična, neudělal byste to. Jenže vy jste ji doslova zničil, křehkou a zranitelnou dívku."

„Nejsem na sebe pyšný, to mi věře. A právě proto jsem tady, abych vše napravil."

„Musím podotknout, že se mi ulevilo, když jsem zjistila, že to nemusím být já, kdo se bude doprošovat muže, jenž ji připravil o veškeré možnosti se slušně provdat," ozvala se baronka.

„Nemohu udělat nic jiného, než se vám za své počínání znovu hluboce omluvit a nabídnout kompenzaci."

„To ale nemusíš," prohlásila Melissa a zamračila se. Přehodila si dceru z ruky do ruky. „Já na tom nesu také svůj díl viny. To, co se mezi námi stalo, bylo vzájemné, a já nechci, abys měl pocit, že mi musíš něco kompenzovat."

Upřel na ni pohled. Ano, tehdy nebyla proti a stalo se to, co si oba přáli. Jenže ona byla tak mladá, byla víc dívka než žena, a i přesto na sebe chtěla vzít část viny.

„Jenže já chci. Nezachoval jsem se vůči tobě zdvořile, a proto tě nyní žádám, abys mi odpustila. Choval jsem se neomluvitelně. Jsi velmi krásná, milá… Ale vím, že pro mé chování neexistuje omluva. Chyba byla jednoznačně na mé straně. Nemohu prostě teď odejít, aniž bychom se mezi sebou nějak dohodli."

„Dohodli?“ ozval se baron rychle. „Buďte tak laskavý a vysvětlete nám, co máte na mysli.“

Melissa hleděla Laurenceovi přímo do očí. On její pohled pevně opětoval. Vyčetl z něj, že Melissa tuší, co se chystá vyslovit a že její odpověď bude znít „ne“. S dcerou stále v náručí k němu přistoupila blíž, hlavu držela vysoko, a pak se na něj osopila.

„Vím, co budeš chtít,“ promluvila a hlas se jí rozčílením třásl. „Budeš chtít mít Violetu u sebe, že je to tak? Chceš mi ji vzít. Uvědomuješ si ale, co by to pro ni znamenalo? Kdyby jí najednou zmizela ze života matka? A to jen proto, že ji chceš mít pro sebe? Víš vůbec, jak jsi teď sobecký? Na to nemáš právo. Ona patří mně a já nedovolím, abys mi ji vzal.“

„Je to moje dcera,“ odpověděl poněkud povýšeně a bylo zřejmé, že není dobré pouštět se s ním do hádky. „Kdyby se mi chtělo, měl bych na ni plné právo.“

„Jenže já ji neopustím. Vůbec se neopovažuj mě o to žádat. Kdybys mi býval o svém úmyslu řekl hned včera, mohli jsme si dnešní návštěvu tady odpustit. Zbytečně tu marníme čas ty i já. Co jiného jsi snad měl v úmyslu, chtěl sis ji koupit? Protože pokud ano, rovnou ti odpovím, že já o žádné peníze nestojím. Neexistuje obnos, který by ti něco takového umožnil.“

„Je ti jasné, že bych si mohl Violetu vzít prostě jen proto, že na ni mám podle zákona nárok? Jenže tím bych nás jen vystavil nechtěné publicitě a já předpokládám, že o to nikdo z nás nestojí.“ Byla to pravda. Laurence o nic takového neměl zájem. Užil si pomluv víc než dost, když zemřela jeho bývalá manželka a syn. Otočil se tedy k baronovi a jeho manželce. „Chcete se k tomu nějak vyjádřit?“